

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทย ดังนั้นจึงมีความสำคัญมาก เพราะภาษาไทย แสดงความเป็นชาติ เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวหัวใจคนทั้งชาติ และเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ติดต่อกันระหว่างคนไทยด้วยกัน¹ ภาษาไทยมีความสำคัญในค่านต่าง ๆ ไม่เฉพาะค่านการ เรียนการสอนเท่านั้น ฐะปะนีย์ นาครทรรพ² ได้กล่าวว่า ภาษาไทยมีความสำคัญใน ค่านต่าง ๆ คือ

1. การถ่ายทอดวัฒนธรรม
2. การศึกษาเล่าเรียน
3. การติดต่อสื่อสาร
4. การประกอบอาชีพ
5. การปกครอง

จะเห็นได้ว่าภาษามีความจำเป็นในการดำรงชีวิตมาก ดังนั้น จึงต้องมีการเรียน การสอนภาษาไทยทุกระดับชั้นในโรงเรียน ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงชั้นอุดมศึกษา และ ถึงแม้ว่าการเรียนจะจบสิ้นแล้ว แต่ภาษาก็ยังมีบทบาทต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ต่อไปไม่จบ สิ้น กล่าวคือมนุษย์จำเป็นจะต้องสื่อความหมายซึ่งกันและกันด้วยภาษา และเครื่องมือในการ สื่อภาษาได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แต่การที่มนุษย์จะได้รับความเข้าใจ

¹ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, บันทึกคนคว่าภาษาไทย (พระนคร : กรุงเทพมหานครพิมพ์, 2514), หน้า 1.

² เรื่องเดียวกัน, หน้า 1.

ด้วยตนเองอย่างรวดเร็วได้แก่การอ่าน ฟราย³ (Fry) กล่าวว่า "ในชีวิตประจำวันของชาวอเมริกัน จะสื่อภาษาด้วยการพูดในราว 150 คำต่อนาที ในขณะที่ใช้ทักษะการอ่านถึง 250 คำต่อนาที หรือมากกว่านั้น" ในชีวิตประจำวันของคนเราแทบทุกอาชีพจำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับการอ่านตลอดมาแทบจะกล่าวได้ว่าตลอดชีวิตทีเดียว เพราะสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วารสาร ป้ายประกาศโฆษณา ฯลฯ ได้เข้ามามีบทบาทต่อการดำเนินชีวิต สิ่งพิมพ์เหล่านี้ได้ช่วยให้ผู้อ่านเพิ่มประสบการณ์ ได้ความรู้ มีความเจริญก้าวหน้าในอาชีพบุคคลที่อ่านมากย่อมจะได้ประสบการณ์มาก ไต่ค้นคว้าหาความรู้มาปรับปรุงงานในอาชีพของตนให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้น ๆ ขึ้นไป จะช่วยให้ฐานะทางเศรษฐกิจของชาติดีขึ้น นอกจากนี้ยังสามารถใช้การอ่านแสวงหาความรู้นำไปก่อประโยชน์ให้แก่สังคมได้ อย่งไรก็ดี ประโยชน์ที่ได้จากการอ่านหนังสือ สรุปได้คือ

1. ผู้ที่อ่านมากจะประสบผลสำเร็จในการประกอบอาชีพ เพราะได้อ่านเอกสารที่ให้ความรู้ในการปรับปรุงงานของตนอยู่เสมอ
2. ผู้ที่อ่านมากจะได้รับความบันเทิงในชีวิตมากขึ้น เพราะได้อ่านวรรณกรรมดี ๆ ที่ให้ความเพลิดเพลินในยามว่าง
3. ช่วยทำให้เป็นผู้ที่สังคมยอมรับ เพราะผู้ที่อ่านมากจะรู้จักปรับตัวเองให้เข้ากับสังคมได้ดี มีความสุขอยู่ในสังคม

ในสังคมประชาธิปไตยต้องการพลเมืองที่มีความรู้ มีความสามารถในการอ่านได้คือไม่แต่เฉพาะการเข้าใจสิ่งพิมพ์ที่อ่านเท่านั้น แต่ต้องสามารถที่จะวัดคุณค่าในสิ่งที่อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ⁴ ถ้าสังคมใดมีพลเมืองที่รู้หนังสือน้อย การสื่อสารระหว่างผู้ปกครองประเทศหรือผู้บริหารประเทศกับพลเมืองย่อมลำบาก การปกครองประเทศก็จะประสบปัญหาไม่ราบรื่น

³Edward Fry, Teaching Faster Reading (Cambridge at the University Press, 1963), P. 1.

⁴Magaret G. Mc Kim, and Helen Caskey, Guiding Growth in Reading (New York: The Macmillan Company, 1963), P. 5.

เกิดขึ้น ตรงข้ามถ้าสังคมใดมีพลเมืองที่มีความสามารถในการอ่านคนควาหาความรู้อยู่มาเข้า
ใจในนโยบายการปกครองประเทศ สามารถที่จะให้ความร่วมมือกับทางรัฐบาลอย่างมีความ
เข้าใจซึ่งกันและกัน และการปกครองประเทศตามวิถีประชาธิปไตยก็จะประสบผลสำเร็จได้
ด้วยดี

ในโรงเรียน การอ่านก็มีความสำคัญต่อเด็กมากเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ เพราะวัยเด็ก
เป็นวัยที่เหมาะสมแก่การศึกษาหาความรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับที่สูงกว่าประถมศึกษา คือ
ระดับมัธยมศึกษา ระดับวิทยาลัย และระดับมหาวิทยาลัย นักเรียนจำเป็นต้องใช้ทักษะการ
อ่าน เพื่อค้นหาหาความรู้จากห้องสมุดมาก เพราะการศึกษาในปัจจุบันต้องอาศัยการอ่านเป็น
เครื่องมือที่สำคัญในการศึกษาด้วยตนเอง จะเห็นได้ว่า การอ่านเป็นหัวใจของการเรียนรู้
เพราะการเรียนรู้ทุกแขนงวิชาต้องใช้ทักษะการอ่านทั้งสิ้น แต่การอ่านจะได้ผลดีมีประสิทธิ-
ภาพ ผู้อ่านต้องสามารถจับใจความสำคัญของข้อความ หรือเนื้อความที่อ่านได้ ทิงเคอร์⁵
(Tinker) กล่าวว่า "การอ่านแล้วสามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านเป็นวัตถุประสงค์ที่สำคัญของการ
อ่าน" ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การอ่านเอาความ หรืออ่านเอาเรื่อง เป็นหัวใจสำคัญของการอ่าน
ทุกชนิด ผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านได้อย่างถูกต้อง
และสามารถจับใจความสำคัญของประโยค ข้อความได้ในเวลาที่รวดเร็ว บอนด์ และทิงเคอร์⁶
(Bond and Tinker) กล่าวว่า การอ่านเอาเรื่องมีพื้นฐานมาจากสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. การเข้าใจความหมายของคำเป็นรากฐานสำคัญในการอ่านเอาเรื่อง
สามารถช่วยให้เข้าใจความหมายของประโยค หรือข้อความที่อ่านได้
2. การเข้าใจหน่วยความคิดเพื่อที่จะเข้าใจประโยค สามารถที่จะอ่านติดต่อกัน
กันเป็นหน่วยมากกว่าอ่านทีละคำ

⁵Miles A. Tinker, Teaching Elementary Reading (New York: Appleton-Century-Crafts, 1952), P. 15.

⁶Guy L. Bond, and Miles A. Tinker, Reading Difficulties Their Diagnosis And Correction (New York:Appleton-Century-Crafts, 1957), P. 235.

3. การเข้าใจประโยค นำมาสัมพันธ์กันจนได้ใจความ
4. การเข้าใจข้อความในตอนที้อ่าน
5. การเข้าใจเรื่องราวที้อ่าน

จะเห็นได้ว่า การเข้าใจความหมายของคำ หน่วยความคิด ประโยคข้อความ และเนื้อเรื่องมีความสัมพันธ์กันมาก ผู้อ่านจะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้เมื่อเข้าใจสิ่งเหล่านี้

ชวาล แพร์ทกุล⁷ ได้แบ่งการอ่านออกเป็น 3 ชนิด คือ

1. การแปลความ (Translation) หมายถึงการแปลงเรื่องราวเดิมให้ออกมาเป็นคำใหม่ ภาษาใหม่หรือแบบใหม่ ความมุ่งหมายของการแปลความอยู่ที่การวัดความแม่นยำ การแปลความแบ่งออกได้ 3 แบบ คือ

- ก. แปลความหมายจากระดับหนึ่งไปสู่อีกระดับหนึ่ง
- ข. การแปลสัญลักษณ์จากเครื่องหมายย่อไปสู่อีกแบบหนึ่ง
- ค. การถอดความจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง

2. การตีความ (Interpretation) เป็นการเอาความหมายเดิมมาบันทึกใหม่ เรียบเรียงใหม่ ร้อยกรองใหม่ หรือมองเรื่องราวเดิมในแง่ใหม่ ค้นหาและเปรียบเทียบทั้งความสำคัญและความสัมพันธ์ของส่วนย่อย ๆ ภายในเรื่องราวนั้น ย่นย่อเรื่องต่าง ๆ จนเป็นข้อสรุปได้

3. การขยายความ (Extrapolation) เป็นการขยายความคิดให้กว้างขวางลึกซึ้ง หรือไกลกว่าข้อเท็จจริงที่มีอยู่ สามารถประเมิน คาคณะเน หรือพยากรณ์ล่วงหน้าได้ เป็นการวัดความคิดในเชิงจินตนาการ

ในหลักสูตรภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น⁸ ได้กำหนดความมุ่งหมายในการสอนอ่านไว้ว่า

⁷ชวาล แพร์ทกุล, เทคนิคการวัดผล (พระนคร : อักษรเจริญทัศน์, 2516), หน้า 227-46.

⁸กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2503 (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2503), หน้า 5.

1. ให้มีความสามารถในการอ่านออกเสียงได้ถูกต้องรวดเร็ว และเข้าใจเนื้อความที่อ่าน
2. ให้มีความสามารถในการอ่านในใจเพื่อเก็บข้อความและเรื่องราวต่าง ๆ
3. ให้รู้สึกพอเราะของข้อความที่อ่าน และเกิดความเพลิดเพลินในการอ่าน
4. ให้เกิดจินตนาการเมื่อได้อ่านข้อความในหนังสือ และสามารถถ่ายทอดจินตนาการนั้นออกเป็นคำพูดหรือขอเขียน
5. ส่งเสริมให้รู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยการอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ
6. ให้ได้ความรู้และความเข้าใจในสาระสำคัญจากหนังสือที่อ่านเพื่อประกอบการค้นคว้าในการเรียนวิชาอื่น ๆ

จากความมุ่งหมายของการสอนอ่านจะเห็นได้ว่า การอ่านเอาเรื่องได้มีบทบาทสำคัญทั้งในการอ่านออกเสียง และการอ่านในใจ

รองรัตน์ อิศรภักดี⁹ ได้กล่าวว่า "การอ่านในใจนั้นเป็นธุรกิจส่วนบุคคล ผู้อ่านย่อมมีสมาธิในการอ่านเพื่อจะได้ทราบใจความ หรือสิ่งที่ต้องการทราบ การอ่านในใจนั้นอ่านจับใจความได้มากกว่าการอ่านออกเสียง" การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งที่จะศึกษาการอ่านเอาเรื่องในใจ เพราะได้เห็นความสำคัญของการอ่านเอาเรื่องว่า มีบทบาทสำคัญในการเรียนวิชาอื่น ๆ ของนักเรียน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งกำลังจะสำเร็จการศึกษาว่ามีความสามารถเพียงใด และมีความสามารถในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยแตกต่างกันตามเพศ อายุ หรือไม่

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

⁹รองรัตน์ อิศรภักดี, และ เทือก กุสุมา ณ อุษขยา, ตำราวิชาชุดครูประกาศนียบัตรครูมัธยมของคุรุสภา ภาษาไทยตอน 1 วิธีสอนภาษาไทยในชั้นมัธยม (พระนคร: คุรุสภา, 2505), หน้า 86-7.

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ตั้งวัตถุประสงค์ในการวิจัยไว้ ดังนี้

1. หาความสัมพันธ์ของความสามารถในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทย ระหว่าง การแปลความ (Translation) การตีความ (Interpretation) และการขยายความ (Extrapolation) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. หาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทย และ ผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทวทววิชาภาษาไทย
3. หาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยและ คะแนนผลสัมฤทธิ์ทาง เรียน
4. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยระหว่างเพศชาย และ เพศหญิง
5. เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยระหว่างอายุ คือ นักเรียนกลุ่มอายุต่ำกว่า 16 ปี กลุ่มอายุ 16 ปี และกลุ่มอายุสูงกว่า 16 ปี ทั้งนักเรียนหญิง และนักเรียนชาย

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนหญิงมีความสามารถในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยไม่แตกต่างกับ นักเรียนชาย
2. นักเรียนทุกกลุ่มอายุ มีความสามารถในการอ่านเอาเรื่องได้ไม่ต่างกัน ทั้ง นักเรียนหญิงและนักเรียนชาย

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้มีขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนสหศึกษา ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดนครนายก 4 แห่ง คือ

ก. นักเรียนโรงเรียนนครนายกวิทยาคม จำนวน	60 คน
ข. นักเรียนโรงเรียนนวมราชานุสรณ์ จำนวน	60 คน
ค. นักเรียนโรงเรียนองครักษ์มัธยมวิสามันท์ จำนวน	60 คน
ง. นักเรียนโรงเรียนบ้านนา "นายกพิทยากร" จำนวน	120 คน
รวมตัวอย่างประชากร ทั้งสิ้น	300 คน

2. การวิจัยครั้งนี้ไม่คำนึงถึงระดับสติปัญญา ความสนใจ ความสามารถพิเศษ และสภาพแวดล้อมทางบ้านที่จะทำให้ นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทย ต่างกัน

3. ศึกษาเฉพาะความสามารถในการอ่านเอาเรื่องภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2516 ในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดนครนายก

ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้วิจัยมีข้อตกลงเบื้องต้นสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ คือ

1. แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีเนื้อหาสาระครอบคลุมตามความสามารถ และความสนใจของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. ตัวอย่างประชากรที่เลือกมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นตัวแทนที่เพียงพอ เชื่อถือได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. การอ่านเอาเรื่องภาษาไทย หมายถึงความสามารถในการอ่านข้อความภาษาไทยโดยเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่าน สามารถที่จะตอบคำถามเกี่ยวกับข้อความที่อ่านได้เป็นอย่างดี วัลได้จากคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบการอ่านเอาเรื่องภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง เพื่อทดสอบพฤติกรรมของการอ่าน 3 ประเภท คือ การแปลความ (Translation) การตีความ (Interpretation) และการขยายความ (Extrapolation)
2. คะแนนหมวดภาษาไทย หมายถึงความสามารถในการเรียนรู้ภาษาไทยที่จัดสอนในโรงเรียน โดยคิดจากคะแนนการวัดผลประจำภาคปลาย ปีการศึกษา 2516

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงความสามารถในการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ ที่
จัดสอนในโรงเรียน โดยถือเอาคะแนนการวัดผลประจำภาคปลาย ปีการศึกษา 2516

4. นักเรียน หมายถึงนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยม
ศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดนครนายก

5. ระดับอายุของนักเรียน หมายถึงอายุของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีอายุ
ต่ำกว่า 16 ปี อายุ 16 ปี และอายุสูงกว่า 16 ปี

ศูนย์วิทยพัชรากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย